

Rödspoven, *Limosa limosa*, vid Hjälstaviken i Uppland.

Att rödspoven, *Limosa limosa*, uppträder i Mellansverige är enligt min uppfattning så ovanligt, att följande kan anses förtjäna beaktande.

Vid tre tillfällen under senare år har jag iakttagit rödspov vid Hjälstaviken i Uppland. Mest övertygande var konfronteringen den 2 maj 1937, då två fåglar iakttogos en god stund över starrängarna i norra delen av viken. Det gång på gång upprepade spelet och åsynen av de för mig ej alldeles obekanta fåglarna gjorde, att man hade en bestämd känsla av att befinna sig på någon av häckplatserna i Skåne eller på Öland och Gotland.

I år fick jag nöja mig med att se ett ex., som målmedvetet flög mot norr och uppmärksammades tack vare det karakteristiska lätet. (Den 8 maj).

Första gången jag fick anledning att sysselsätta tankarna med rödspoven vid Hjälstaviken var den 30 april 1934, då jag ett enda ögonblick lystrade till spelet på avstånd. Då var jag starkt begiven på att hålla det för ett misstag i synnerhet som jag varken såg en skymt av fågeln eller fick höra den på nytt. Nu efterår förstår jag dock, att jag måste hört rätt.

När nu Hjälstaviken ändå kommit på tal, bör kanske tillfället tagas i akt att meddela en annan sak av intresse därifrån. Dvärgmåsen, *Larus minutus*, har nämligen i år flera gånger varit synlig vid Hjälstaviken, dock utan att det varit möjligt att konstatera häckning. Av allt att döma är det fråga om tillfälliga besök, ty det har hänt, att trots ihärdigt sökande under en heldagsexkursion mellan två uppträdanden, ingen enda dvärgmåskunnat iakttagas.

Den första observationen gjordes den 6 maj, då min vän kandidat NILS LINNMAN såg fyra gamla fåglar. Den följande lördagseftermiddagen och söndagen, då jag var vid Hjälstaviken, voro de dock försvunna. Den 15 maj upptäckte jag en ungfågel bland skrattmåsar i en av kolonierna. Under de två följande exkursionerna, den 22 och 29 maj, uppehöll sig på e. m. efter plötsligt uppdykande två gamla fåglar helt isolerade i södra delen av viken. Den 29 iakttogos de även i en skrattmåsko'oni. På grund av fågelstudier på annat håll kom jag nästa gång först den 19 juni att vistas vid Hjälstaviken. Dvärgmåsar voro då borta.

Sedan dvärgmåsen häckade vid Hjälstaviken år 1930 (Naturens liv, ny följd, del II, sid. 664. Stockholm 1931) har den även år 1934 gästat viken. Pingstdagen den 20 maj fann jag nämligen två ex. bland skrattmåsar. Förhoppningarna om förnyad häckning grusades emellertid. Vid mina följande besök voro de försvunna.

Rune Bollvik.

En turturduva, *Streptopelia turtur*, skjuten vid Älvestorp.

Jägmästare EDVARD RÅDBERG meddelar, att han den 28 juni vid Älvestorp i Örebro län skjutit en turturduva. Det var en gammal hona, som tydligen ej gått till häckning för året, när hon saknade

ruvfläckar.
ogräs på er

Ett gar
i olika del
någon häcl
Danmark, s

Til

I föreg
långt norr
land, vares
konstatera
delat, att v
plats säges
och ligger
med att fr
sådant fall,
betonade f
och sådana

H

Herr J
responderar
har vänt sig
ningen av
blev naturl
av de när
detta med
händelsevis
corax i de
på 62° no
längre bet
sätt, ej va
stämdhet k
men jag k
*Pyrrhocor
corax grac
oväsentliga
håller exen*

Detta s
ju helsvart
utgör den
Det förefal
*Pyrrhocor
skrivarens*

ruvfläckar. Vid tillfället gick hon och betade av spetsarna av ett kort ogräs på en gårdsplan».

Ett ganska stort antal turturduvor har under årens lopp påträffats i olika delar av Sverige från Skåne till Lappland, men hittills har ej någon häckning iakttagits. Närmaste håll, där detta äger rum, är i Danmark, särskilt Jutland.

Till kännedomen om vipornas utbredning i Norrland.

I föregående häfte omtalades, att häckande vipor nu anträffats så långt norrut som i trakten av Piteå. Även på andra ställen i Norrland, varest vipan på senare år trängt fram, har man haft tillfälle konstatera nya häckningsplatser. Kyrkoherde BENGT BERGFORS har meddelat, att vipan häckat på Fiärken nedanför Gideå prästgård. Denna plats säges också vara gynnsam för denna art, emedan den är fuktig och ligger nära ett vattendrag. Kyrkoherden avslutar sitt meddelande med att framhålla önskvärdheten av, att meddelande lämnas i varje sådant fall, då därigenom kännedomen ökas »om de mera sydländskt betonade fåglarnas — och även andra djurs — utbredning mot norr», och sådana uppgifter mottagas gärna.

Har en alpkråka, *Pyrrhonorax*, visat sig i Norge?

Herr JULIUS VON BARTHOS, förstlicher Oberforstmeister och korresponderande ledamot av det kungl. ornithologiska institutet i Budapest, har vänt sig till undertecknad med en anhållan att få uppgift om utbredningen av alpkråkan, *Pyrrhonorax*, i Sverige och Norge. Svaret härpå blev naturligtvis, att detta släkte veterligen aldrig iakttagits i någotdera av de nämnda länderna. Herr VON BARTHOS framförde sitt tack för detta meddelande och anförde följande. »Den 1 aug. 1937 hade jag händelsevis ett lyckligt tillfälle att få iakttaga ett exemp'ar av *Pyrrhonorax* i det norska Djupvand-fjället på gletscherhöjd 1,030 m. ö. h.) på 62° nordlig bredd och mellan 7° och 8° östlig längd. Ehuru ett längre betraktande av denna fågel, som för ett så undagömt levnads-sätt, ej var möjligt, kunde jag i den öppna terrängen med full bestämdhet konstatera det karakteristiska exemplet av en *Pyrrhonorax*, men jag kunde ej med full säkerhet konstatera, huruvida det var en *Pyrrhonorax pyrrhonorax erythrorhamphus* VIEILL. eller en *Pyrrhonorax graculus graculus* L., ty den mellan dessa båda befintliga helt oväsentliga skillnaden är knappt med säkerhet bestämbar, om man ej håller exemplaret i handen.»

Detta sistnämnda är måhända för mycket sagt, men båda arterna äro ju helsvarta till sin fjäderdräkt, och färg och form på näbben, som utgör den största skillnaden, är naturligtvis ej så lätt att se på avstånd. Det förefaller dock ganska otroligt, att någon representant för släktet *Pyrrhonorax* skulle ha visat sig i de norska fjällen. Enligt brevskrivarens önskan har jag dock ansett mig böra giva plats åt hans